грудень 2006

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

фреска з церкви, в якій служив св. Миколай Чудотворець. м. МИРА ЛІКІЙСЬКА

1. Купольний розпис храму

Храм св. Миколая в м. Мира Лікійська (ТУРЕЧЧИНА)

2. Інтер'єр храму

3-4. Мраморний саркофаг в якому перебували мощі св. МИКОЛАЯ

5. Бронзова статуя св. Миколая, на подвір'ї храму

фото: Володимир ЩУРКО

ЗМІСТ

Слово редактора.....3

Наміри Апостольства молитви *на грудень*.....5

Наміри Апостольства молитви *на січень 2007*.....7

Наміри Апостольства молитви на 2007 рік Божий.....8

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
Святе Письмо в документах Католицької Церкви.....11

Офіційно.....15
З життя Церкви.....16

Надія ГРИВНАК, Оксана СПОДАРИК
Каплиця Божого милосердя у Львівській лікарні.....16

Мар'ян СЛІПАК
Замість квітів на могилу.....18

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ
Невинна жертва. *Марія Шведа*.....21

Оксана МОТА
Хай у всьому прославиться Бог.....24

Скромна та велика духом.....26
З редакційної пошти.....27

Мелетій БАТІГ
Ісповідник віри Срібної Землі.....28

Анатоль КУРДИДИК
Шалик.....31

Любов ДІВЧУР
Загадка.....33

Леся ШТИКАЛО
Кросворд.....34

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ,
головний редактор

Слава Ісусу Христу!

Останній місяць 2006 року запрошує нас пригадати події цілого року: політичну нестабільність, розчарування, зради; війни, терор, непевність на міжнародному ґрунті; події, пов'язані з розвитком Церкви, апостольські подорожі Святішого Отця, синоди і собори в нашій Церкві. Апостол і євангелист Лука, коли говорить про зруйнування Єрусалиму та про інші апокаліптичні події, закликає нас: «Як це почне збуватись, випростайтесь і підніміть ваші голови вгору, бо ваше визволення близько» (Лк 21,28). Ніщо не може збентежити християнина на цій землі. Бо ціль нашого життя — творити добро на кожному місці і в кожній хвилині, яку дарує нам Господь. Тому, озираючись на минулий рік, ми радіємо, що наш часопис почав обновляти своє обличчя і отримувати нове дихання. Насамперед ми й надалі шукатимемо нових тем та авторів для наших публікацій. Дуже допомогло нам листовне спілкування з Вами, шановні читачі, адже протягом року збільшився потік Ваших листів до редакції. Хоча більшість пошти й надалі виявляє бажання багатьох через сторінки часопису подякувати небесним заступникам за різні ласки, ми отримали багато листів із зауваженнями і пропозиціями, а деякі наші читачі запропонували свої доробки до часопису. На жаль, ми не маємо можливості у такому невеличкому журналі подати всі або бодай більшість листів, тому редакція часопису вже від червня активно працює над тим, щоб збільшити його обсяг, тобто, вже від

наступного числа «Місіонар» виходитиме не на тридцяти двох сторінках, як це було протягом останніх п'ятнадцяти років, а на сорока вісьмох. Відповідно, ми муситимемо підвищити ціну часопису, але завжди надіємося, що Ви, шановні читачі, залишитеся вірними своєму часопису. Ще раз нагадуємо, що триває передплата на часопис «Місіонар», яку Ви можете здійснити у будь-якому поштовому відділенні в Україні.

В кінці року також дивимося з надією і в майбутнє. 2007 рік — це рік 110 річниці виходу у світ першого числа «Місіонаря». Сталося це 1 травня 1897 року. За час свого існування наш часопис пройшов етапи злетів і падінь, повинен був емігрувати та піти у підпілля. Відновлений після виходу Церкви з підпілля, старається наслідувати свої найкращі історичні традиції. Сьогодні ми хочемо гідно відзначити цю ювілейну дату різноманітними заходами. Так, ми розпочинаємо ретроспективну публікацію найцікавіших матеріалів, які були в минулому надруковані у часописі. На травень також плануємо спеціальні урочистості, присвячені цій даті. Просимо Вас, дорогі читачі та симпатики часопису, підтримати нас своїми добровільними внесками, які можна пересилати поштовими переказами на адресу редакції, або ж скласти пожертви на часопис у будь-якому василіянському монастирі.

У грудні святкуємо чудові Богородичні свята, Вхід у храм Пресвятої Богородиці та Непорочне зачаття, а також згадуємо великих святих Христової Церкви, між якими святитель Миколай, найпрекрасніший приклад жертвенного служіння людям! Нехай завершення року буде для нас радісним і повним надії, нехай у цей час підготовки до величного свята Христового Різдва наші серця сповняться вдячністю Богу, який навіть у часи скрути ніколи нас не покидає.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ

Літературна редакція
Богдана ЩУРКО
Дизайн та комп'ютерна верстка:
Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоюнуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94 e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.11.2006 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівської обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2006

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

(Поблагословені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб Ісус Христос, лагідний і сумирний серцем, натхнув державних мужів кожного народу використовувати свою владу в мудрий і відповідальний спосіб.

Ісус Христос звертається до Пилата словами: «Не мав би ти надо мною ніякої влади, якби тобі не було дано згори» (Ів 19,11). Пилат, на жаль, зловживав владою, бо замість справедливості наслідував беззаконня, видавши невинного на смерть. У сьогоднішньому світі є багато форм державного правління. На Заході розвинулась

демократія, у світі існують монархії, а в деяких країнах ще дотепер діють жахливі диктатури і деспотії. Однак, кожна влада встановлена згори не для того, щоб знущатися з людей та визискувати їх, а навпаки — для того, щоб люди в земному житті осягнули добробут і спільне добро, яке проявляється також у свободі, рівних можливостях, справедливості, взаємній допомозі та солідарності. Тому для народних керманичів необхідна ласка, про яку молився Соломон: «Дай рабові твоєму розумне серце, щоб він судив твій народ та розбирав між добрим та лихим, бо інакше хто зможе правити тим великим народом» (1 Цар 3,9). Тому молімося, щоб Ісус Христос, лагідний і сумирний серцем, надихав державних мужів кожного народу використовувати владу, яку вони отримали згори, мудро та відповідально.

МІСІЙНИЙ: Щоб у кожній країні світу місіонери з радістю і захопленням виконували своє служіння, вірно наслідуючи Ісуса Христа.

«Ідіть, отже, і навчіть всі народи, христячи їх в ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа, навчаючи їх берегти все, що я вам заповідав» (Мт 28,19-20) — послання, яке Христос доручив Апостолам і цілій своїй Церкві. Воно залишається актуальним і тепер. Існує багато перепон, щоб Слово Боже ширилось і знаходило собі місце в серцях нових віруючих, починаючи від різних культурних обставин, напрямків і виховання, і закінчуючи особливостями кожного характеру і темпераменту зокрема. Часто відсутність видимого результату своєї праці стає причиною розчарування тих, які голосять Слово Боже. Проте, найкращим прикладом проповіді для кожного з нас, особливо для місіонерів, повинен бути Христос, який під час свого земного життя досвідчив нерозуміння і зраду найближчих учнів, які покинули його самого помирати на хресті. Та це його не зупинило і не знеохотило, бо він довіряв своєму Отцеві і знав, що Бог і Отець виконає свої обітниці. Тому на муку і смерть йшов рішуче. Так само й ми не повинні знеохочуватися, здавалось би, відсутністю видимих результатів своєї духовної праці, а в повному довір'ї до Бога сіяти Слово Боже, знаючи, що його зростить Отець Небесний. Молімося, отже, щоб всі місіонери з радістю і захопленням виконували своє служіння у світі.

МІСЦЕВИЙ: Щоб в Україні створювались нові і розвивались вже існуючі доброчинні організації, а заможні люди запалювались духом меценатства.

Господь Бог дав різні дари людям. Одні в цьому житті осягають більше, інші менше, одні краще розуміються в духовних дарах, інші — в матеріальних. Але ніхто свої дарування не може приписувати виключно своїй природі й мудрості, адже все це отримав від Бога! Господь влаштував так для того, щоб ми могли допомагати одні одним й навзаєм доповнюватися. У нашій Церкві розвинулося багато товариств та організацій, які поклали собі за мету допомагати іншим у тому, чого ті самі не можуть осягнути. Тому існують духовні товариства, як от Апостольство молитви, яке своєю молитвою і жертвою намагається змінити світ на краще. Існують також харитативні товариства та організації, наприклад Карітас, які намагаються допомагати людям, які не можуть осягнути добробут для себе і своїх родин, не

мають можливості оплатити навчання, тощо. Апостол Павло закликає нас: «Робімо добро без утоми: своєчасно, як не ослабнемо, жатимемо. Отож, поки маємо час, робімо добро всім, а зокрема рідним у вірі» (Гал 6,9-10). Важливо, щоб наша віра не була тільки теоретична. Вона виявляється ділами. Тому ті, хто мають багатства, покликані субсидіювати тих, які не мають великих фінансових можливостей, щоб вони змогли розвивати таланти, дані їм Господом Богом. Тому молімося, щоб багаті люди дедалі більше «багатіли в Господі», своїми засобами прилучалися до різних харитативних програм, зроджували у своїх серцях дух жертви та розвивали меценатство у нашому народі й Церкві.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ СВЯТА ВАРВАРА (17 ГРУДНЯ)

Свята Варвара жила у III столітті в місті Іліополі в Малій Азії. Її батько, будучи запеклим язичником-фанатиком, люто ненавидів християн і тому всіляко оберігав свою доньку від їхнього впливу. Але Варвара познайомилася з однією християнкою і невдовзі прийняла св. Хрещення. Довідавшись про це, батько дуже розлютився і жорстоко побив рідну дитину, а потім видав її на суд римській владі.

Спочатку Варвару переконували відректися святої віри, а потім віддали на тортури. Наступного дня невинну дівицю знову привели до мучителів, які не знайшли на ній жодних слідів від катувань. Нові жахливі муки не захитали геройську мученицю, тож правитель видав наказ убити її мечем. Тоді жорстокий батько вбив доньку власною рукою 290 року. Мощі святої Варвари були перенесені до Царгорода, а частина їх спочиває у Святомихайлівському монастирі в Києві. В українському народі св. Варвару почитають як велику помічницю в приготуванні до доброї смерті.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ 2007

Загальний: Щоб Ісус Христос, лагідний і сумирний серцем, натхнув державних мужів кожного народу використовувати свою владу в мудрий і відповідальний спосіб.

Місійний: Щоб у кожній країні світу місіонери з радістю і захопленням виконували своє служіння, вірно наслідуючи Ісуса Христа.

Місцевий: Щоб в Україні створювались нові і розвивались вже існуючі доброчинні організації, а заможні люди запалювались духом меценатства.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ СВЯТА ЮЛІЯНА (3 СІЧНЯ)

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА 2007 РІК БОЖИЙ

(Поблагословені Святішим Отцем)

СІЧЕНЬ

Загальний: щоб у наш час, який, на жаль, назнаменований численними проявами насильства, пастирі Церкви продовжували вказувати шлях миру і порозуміння між народами.

місійний: щоб Церква в Африці ставала все більш автентичним свідком Благовісті Христової і докладала зусиль до досягнення миру в кожній країні цього континенту.

місцевий: щоб усі вірні України прийняли начало християнської праведності й творили добро, уникаючи зла у своєму житті.

покровитель: мучениця Юліяна, 3 січня

ЛЮТИЙ

Загальний: щоб земні блага, дані Богом для всіх людей, використовувалися з мудрістю й за критеріями справедливості та солідарності.

місійний: щоб боротьба із хворобами та епідеміями в Третьому Світі щораз більше знаходила великодушний відгук у дусі солідарності та співпраці з боку урядів всіх країн.

місцевий: щоб українські політики утверджували норми моральної поведінки насамперед в органах державної влади.

покровитель: священномученик Власій, єпископ Севастійський, 24 лютого

БЕРЕЗЕНЬ

Загальний: щоб Слово Боже щораз більше слухали, над ним роздумували, його любили і жили ним.

місійний: щоб постійною турботою пастирів молодих Церков було формування катехизаторів, аніматорів і мирян, залучених у євангельське служіння.

місцевий: щоб у кожній українській родині терплячий Христос був найвиразнішим прикладом для наслідування.

покровитель: святитель Софроній, патріарх Єрусалимський, 24 березня

КВІТЕНЬ

Загальний: щоб кожний християнин, був просвічений Святим Духом і під Його проводом відповідав із натхненням і вірністю на загальний заклик до святості.

місійний: щоб зростала кількість священичих і чернечих покликань в Північній Америці та країнах Тихого Океану, аби належним чином відповісти на пастирські й місійні потреби цих народів.

місцевий: щоб вірні вміли виявляти свою любов не тільки подарунками, а й терпеливістю до оточуючих.
покровитель: преподобний Стефан чудотворець, 10 квітня

ТРАВЕНЬ
Загальний: щоб за прикладом Діви Марії, кожний християнин керувався Божим Словом і був уважний до знаків Господніх у своєму житті.
місійний: щоб на місійних територіях не бракувало добрих і освічених вихователів у вищих семінаріях та в інститутах богопосвяченого життя.
місцевий: щоб українські суди керувалися передовсім нормами верховенства права і щоб ніколи не було несправедливих судових рішень.
покровитель: пророк Ісая, 22 травня

ЧЕРВЕНЬ
Загальний: щоб Господь захищав моряків і тих, чия діяльність пов'язана з морем.
місійний: щоб Церква у Північній Африці своєю присутністю і діяльністю свідчила про любов Божу до кожної людини і до кожного народу.
місцевий: щоб дорослі любили своїх дітей ще задовго до їх зачаття і народження та через страх перед побутовими негараздами не обмежували Божої волі щодо дарування життя.
покровитель: мученик Юстин філософ, 14 червня

ЛИПЕНЬ
Загальний: щоб всі громадяни — індивідуально і в спільнотах — могли брати активну участь в житті суспільства та в управлінні його справами.
місійний: щоб, усвідомлюючи свій місійний обовязок, всі християни надавали діяльну допомогу тим, хто трудиться на ниві євангелізації народів.
місцевий: щоб в Україні було викорінено будь-який вид корупції.
покровитель: мучениця Агрипина, 6 липня

СЕРПЕНЬ
Загальний: щоб усі ті, які переживають моменти духовної кризи і випробування, знаходили в Христі світло й опору, що приведуть їх до відкриття справжнього щастя.
місійний: щоб Церква в Китаї свідчила про щораз більшу внутрішню згуртованість і могла продемонструвати діяльну і видиму спільність із Наступником св. Петра.
місцевий: щоб суспільство перейнялося відповідальністю за виховання дітей і дедалі більше поважало професію шкільного вчителя.
покровитель: апостол Матій, 22 серпня

ВЕРЕСЕНЬ

Загальний: щоб екуменічний з'їзд в Сібіу в Румунії міг спричинитися до зростання єдності між усіма християнами, про яку Господь молився на Тайній Вечері.

місійний: щоб всі місіонери, з радістю слідуючи за Христом, уміли долати труднощі, з якими зіштовхуються в повсякденному житті.

місцевий: щоб люди з особливими потребами зберігали бадьорість духа, завжди памятаючи, що Господь Бог їх не покидає ніколи.

покровитель: святитель Августин Іппонський, 10 вересня

ЖОВТЕНЬ

Загальний: щоб християни, які перебувають в ситуації меншин, мали силу і мужність жити вірою і витривало свідчили про неї.

місійний: щоб Всесвітній День Місій став сприятливою нагодою для того, аби розбудити глибшу місійну свідомість у кожній охрещеній особі.

місцевий: щоб у суспільстві утверджувався здоровий спосіб життя й не було передумов для звертання людей до шкідливих і згубних звичок: алкоголю, наркотиків та ін.

покровителі: мученики Сергій і Вакх, 20 жовтня

ЛИСТОПАД

Загальний: щоб ті, які посвячуються медичним дослідженням і зайняті законодавчою діяльністю, завжди мали глибоку пошану до людського життя від його початку до природного завершення.

місійний: щоб на Корейському півострові зростав дух взаєморозуміння і миру.

місцевий: щоб вірні України плекали спокій і толерантність стосовно представників інших конфесій, таким чином встановлюючи релігійний мир у країні.

покровитель: преподобний Йоанікій Великий, 17 листопада

ГРУДЕНЬ

Загальний: щоб людське суспільство поспішило взяти на себе турботу про хворих на СНІД, особливо про дітей та жінок, а Церква допомогла їм відчути Господню любов.

місійний: щоб воплочення Сина Божого, яке Церква урочисто відзначає в Різдві, допомогло народам азіатського континенту визнати в Ісусі Божого Посланця, єдиного Спасителя світу.

місцевий: щоб священики завжди і найбільше дбали про добро поодиноких душ, повірених їм Господом та усунули з душпастирства будь-які ідеології.

покровитель: апостол Филимон, 5 грудня

о. Діонисій ЗАВЕДЮК, ЧСВВ
Крехів

СВЯТЕ ПИСЬМО В ДОКУМЕНТАХ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

(продовження)

Інструкція «Про історичну правду Євангелій»

Поширення нових методів біблійних досліджень у першій половині XX століття поставило ясно питання про необхідність врахування при інтерпретації біблійних текстів літературних жанрів і форм висловлення натхненних авторів. На цьому наголосив також папа Пій XII у своїй енцикліці з 1943 р., відносно, в основному, до книг Старого Завіту. Чи такий підхід можливий при дослідженні Євангелій? Під час діянь II Ватиканського собору, 21.04.1964 р., Папська біблійна комісія видала документ «Свята Мати Церква», інструкцію про історичну правду Євангелій, у якій мала намір відповісти на це й багато інших питань, зв'язаних з інтерпретацією Євангелій.

Попередила вихід цього документу видана у 1962 р. брошура «Історичність Євангелій», автором якої був визначний католицький бібліст — кардинал Августин Беа. Інструкція Папської біблійної комісії поглибила думки, висловлені кардиналом Беа, та стала в допомозі Отцям Собору у виготовленні Конституції «Про Боже Об'явлення».

Результати досліджень залежать від правильності принципів

На початку інструкція звертає увагу на те, що при дослідженні Святого Письма можуть виникнути питання ще не з'ясовані, які здатні викликати наукову дискусію; проте треба пам'ятати, щоб під час дискусій у пошуку правди не переступати меж взаємної любові.

Вказуючи на засоби, які дослідник Біблії має вживати при виконанні свого завдання, інструкція звертає особливу увагу на необхідність враховувати досягнення нових методів дослідження Святого Письма. Вона наполягає на необхідності врахування і належного вияснення літературних форм поодиноких книг, чого не можна занедбати «без великої шкоди для католицької екзегези». Документ також заохочує католицьких вчених оцінити здорові елементи методу історії форм (з німецької *Formgeschichte*), який у попередні десятиліття набув застосування в біблійній науці, але закликає до обережності в його використанні. При цьому інструкція перераховує хибні принципи, яких треба уникнути у використанні цього методу.

Три періоди постання Євангелій

Документ Папської біблійної комісії звертає особливу увагу на те, що при дослідженні Євангелій екзегет повинен врахувати 3 періоди переказу відомостей про життя і навчання Ісуса Христа.

Перший з них — час, коли Господь Ісус «з'єднав Собі вибраних учнів, які від початку йшли за Ним, бачили Його дії та чули Його слова і, таким чином, стали здатні бути свідками Його життя і вчення». У Своєму навчанні Господь використовував способи доведення і пояснення, звичні для сучасників, і враховував ментальність Своїх слухачів, щоб те, чого навчав, слухачі могли добре запам'ятати і зберігати в пам'яті. Тому вони чудово зрозуміли, що чуда Ісуса та події з Його життя так відбулися, щоб привести людей до віри в Христа та прийняття вчення про спасіння.

Другий етап — діяльність Апостолів, які «даючи свідчення про Ісуса, найперше звіщали про смерть і Воскресіння Господа і вірно представляли Його життя і слова, беручи до уваги під час проповідування обставини, в яких перебували слухачі». Після славного Христового Воскресіння віра в Нього як Сина Божого не тільки не витерла пам'яті про євангельські події, але поглибила їх розуміння, бо «віра ґрунтувалася на тому, що Ісус чинив і чого навчав». Нема підстав говорити про переінакшення Ісусового вчення. Те, що Господь Ісус чинив і чого навчав, «Апостоли переказували слухачам з повнішим розумінням, яке самі осягнули завдяки тому, що були свідками появ прославленого Христа та були просвічені світлом Духа істини». Своє пропо-

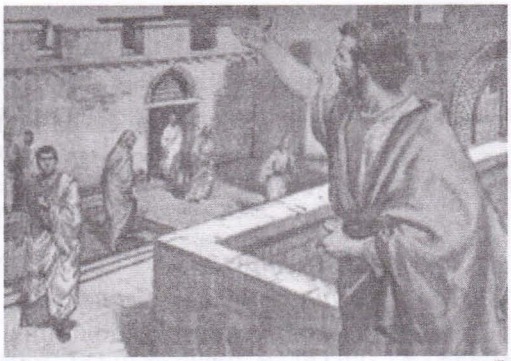

відування вони достосовували до потреб слухачів, використовуючи при цьому у «служінні слова» різні способи мовлення, які відповідали їх власним намірам та ментальності слухачів, а мали обов'язок проповідувати «грекам і чужинцям, розумним і неукам» (Рим 1,14). Тому треба розрізняти різні способи, якими апостоли передавали свої думки, виявнити, чи даний текст є катехизою, оповіданням, свідченням, гімном, доксологією чи молитвою, чи якимось іншим літературним жанром.

Третій період — збереження Євангелій у письмовому вигляді. Спочатку проповідь була усною, згодом була переказана на письмі. Натхнені автори написали чотири Євангелії для добра новоутворених спільнот. Надали їм такої літературної форми, яка найбільше відповідала меті їх творів. З багатьох доступних відомостей вибирали тільки деякі, з яких одні групували докупи, інші представляли з подробицями, з уваги на обставини спільнот та на поставлену мету твору. Особливо дбали про те, щоб читачі переконалися у правдивості та стійкості того, чому їх навчають. Тому екзегет повинен дослідити, яким був задум євангелиста при такому а не іншому пред-

ставленні подій. Інший порядок Господніх слів або їх інше звучання не повинно бентежити, коли збереженим залишається їх зміст. Такий їх порядок і представлення треба віднести до дії Святого Духа, який обдаровує кожного, як сам хоче.

«Якщо екзегет не візьме до уваги всього, що стосується до постання і редакції Євангелій, і не ознайомиться із справді цінними результатами новіших досліджень, не виконає свого завдання розпізнати, що святі автори хотіли висловити і що в дійсності висловили».

Сприяння розвиткові біблійних знань

В наступній частині інструкції подані вказівки для успішної праці біблістів, викладачів Святого Письма та проповідників. Треба докласти зусиль і, в міру можливостей, сприяти розвиткові біблійних наук, але при цьому виявляти послух Вчительському урядові Церкви, а також допомагати йому. Богослов'я і духовне життя, як з джерела, випливають з біблійного навчання, тому викладачі і проповідники мають подавати здорове вчення, зважаючи, передусім, на богословський вимір Святого Письма.

Інструкція також закликає авторів біблійних видань триматися вчення і традиції Церкви, а провідникам біблійних товариств нагадує, щоб вони у своїй діяльності керувалися принципами, поданими Папською біблійною комісією.

Догматична конституція про Боже Об'явлення Другого Ватиканського собору

Другий Ватиканський вселенський собор Католицької Церкви, скликаний з ініціативи папи св. Івана XXIII (1958-1963), розпочався 11 жовтня 1962 року і завершив свою роботу 8 грудня 1965 року за понтифікату Павла VI (1963-1978).

Іван XXIII

Серед усіх офіційних документів цього Собору особливе місце займають дві догматичні конституції: «Lumen gentium» про Церкву (у перекладі з латини: «Світло народів») та «Dei verbum» про Боже Об'явлення (у перекладі: «Боже слово»). Вони у стислій і синтетичній формі представляють розуміння Церквою себе самої та тих джерел, з яких вона постала. Обидві ці конституції, як і інші документи Собору*, мають стати настільною книгою кожного християнина-католика; їх переклад на українську мову був здійснений ще у 1964-66 роках, а у 1996 перевиданий видавництвом «Свічадо» в одному томі, а отже доступний кожному українському читачеві.

Нас тут цікавить передусім Конституція про Об'явлення «Dei verbum». Вона не обмежується до осмислення тільки явища Біблії, але виходить із ширшої перспективи, яка є рисою католиць-

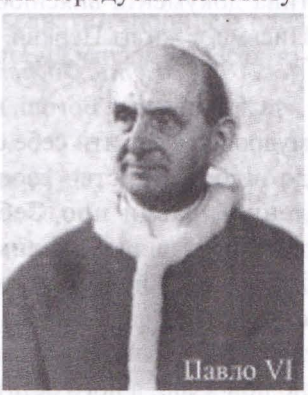
Павло VI

кого розуміння процесу Божого одкровення. Адже саме Святе Письмо сформувалося як книга в процесі священної історії, яка була подорожуванням Бога із своїм народом: на початку з потомками Авраама за тілом, ізраїльським народом, а від часів Ісуса Христа — зі спадкоємцями віри Авраама, християнською Церквою. Саме священна історія є особливим місцем Об'явлення Бога.

Сам документ складається з короткого вступу та шести розділів, які присвячені поодиноким питанням, зв'язаним з Божим Об'явленням. Так перший розділ вияснює суть самого Об'явлення, другий займається справою переказу Божого Об'явлення в часі, тобто питанням Священного Передання, Традиції. Далі подано аналіз поняття натхнення Святого Письма та представлено спосіб його пояснення. Четвертий і п'ятий розділи Конституції присвячені відповідно Старому та Новому Завітам. Заключна частина документа вияснює місце Святого Письма в житті Церкви.

Суть Об'явлення

«Сподобалося Богові, в своїй доброті і мудрості, об'явити себе самого й подати до відома таїнство своєї волі». Об'явлення правди про Себе та про Свої задуми є виявом невимушеної Божої ініціативи, а його мета — привести людство до єдності з Богом. Задум спасіння здійснюється через слова і вчинки, взаємно пов'язані, а його остаточна реалізація стала можливою в Ісусі Христі, «який є разом посередник і повнота цілого об'явлення».

Бог, який «в речах сотворених дає людям вічне свідчення про Себе», від самого початку об'явив Себе прародичам, Авраамові, Мойсеєві, «багаторазово й багатьма способами говорив через пророків» (Євр 1,1). Повнота ж Божого Об'явлення здійснилася у приході та спасительному ділі Ісуса Христа, Божого Сина, Слова, що стало тілом. Таким чином, іншого привселюдного Об'явлення уже не буде, бо те в Ісусі Христі — повне і остаточне.

Щоб прийняти Об'явлення, треба виявити Богові, який об'явив Себе, послух віри, тобто повну підлеглість ума і волі. Це людина здатна вчинити не сама з себе, а завдяки дії попереджуючої та співдіючої Божої ласки, при внутрішній підтримці Святого Духа.

Собор урочисто потверджує правду віри, що «Бога, початок і кінець всіх речей, можна певно пізнати з сотворених речей за поміччю природного світла людського ума».

(продовження буде)

**Усіх документів II Ватиканського собору є 16: 4 конституції, 9 декретів та 3 декларації.*

Голові Верховної Ради України МОРОЗУ О.О., Народним депутатам України

Шановний Олександре Олександровичу!
Шановні народні депутати України!

Від імені вірних наших Церков — православних, греко-католиків та римо-католиків — звертаємося до вас з приводу необхідності визнання Голодомору 1932-33 років актом геноциду українського народу.

З ідеологічних мотивів у 1932-33 роках представниками радянської влади було заплановано та здійснено одну з найбільш масових у світовій історії акцій винищення мирного населення. У межах колишньої УРСР, а також у місцевостях, де у значній кількості проживали українці, свідомо і цілеспрямовано за вказівками найвищого керівництва СРСР місцева влада вилучала всі продукти харчування, у першу чергу зерно. Результатом цієї акції стало знищення шляхом штучного голодомору від 7 до 10 мільйонів наших співвітчизників. Смерть цих людей стала наслідком не природних катаклізмів, військових дій чи епідемій, а нелюдської жорстокості владоможців, які свідомо прирекли їх на винищення. Не зважаючи на спроби десятиліттями замовчувати факт Голодомору, про нього беззаперечно свідчать численні документи та очевидці.

Пам'ять про загиблих кличе до совісті живих, а зло не може бути подолане доти, доки воно не буде визнане злом та засуджене. Голодомор — одна з найбільш трагічних сторінок української історії. На рівні з останньою світовою війною він став причиною смерті мільйонів наших співвітчизників.

Ми переконані, що законодавче визнання штучного голоду 1932-33 рр. актом геноциду українського народу буде справедливою оцінкою подій минулого, вшануванням пам'яті мільйонів невинних жертв, пересторогою нинішньому та прийдешнім поколінням. Тому від імені наших Церков ми підтримуємо внесений Президентом України Віктором Ющенком законопроект про визнання Голодомору 1932-33 рр. актом геноциду українського наро-ду.

Просимо Вас, шановний Олександре Олександровичу, і вас, шановні народні депутати, підтримати цей законопроект та законодавчо визнати геноцидом одну з найбільших трагедій української й світової історії.

Закликаємо на вас Боже благословення!

ФІЛАРЕТ, Патріарх Київський і всієї Руси-України

Кардинал ЛЮБОМИР, Верховний Архиєпископ Української Греко-Католицької Церкви

Кардинал Мар'ян ЯВОРСЬКИЙ, Глава Конференції Римсько-Католицьких єпископів України

З життя ЦЕРКВИ

Отець Роман Андрій Шуп'яний, ЧСВВ

народився 17 листопада 1980 р. в с. Гостинцеве Мостиського району Львівської області у сім'ї Володимира та Ярослави з роду Солтис. Після закінчення школи в рідному селі у 1995 р. вступив до василіянського ліцею в м. Брюховичі біля Львова, який закінчив у 1997 р. Господь покликав його для служіння і тому у вересні цього ж року Андрій вступив до василіянського новіціяту у Крехові. Після його закінчення навчався у Вищій семінарії у Варшаві та у Львівській семінарії Святого Духа. Вічні обіти у Василіянському чині склав 19 серпня 2006 р. в Гошеві, дияконські свячення прийняв 20 серпня того ж року в Крехові. 21 жовтня 2006 р. в Бучацькому монастирі Чесного Хреста Господнього владика Іриней Білик, ЧСВВ, уділив о. Роману священичі свячення. Нехай Господь благословляє новоієрея у його праці в Божому винограднику для добра Церкви і безсмертних душ.

Надія ГРИВНАК, Оксана СПОДАРИК

КАПЛИЦЯ БОЖОГО МИЛОСЕРДЯ У ЛЬВІВСЬКІЙ ЛІКАРНІ

«Віра твоя спасла тебе»
(Лк. 17,19; 18,42; Мк. 10,52; Мт. 9,22)

Церква завжди пам'ятає про хворих, бо вони є важливою її частиною. Церква молиться за них, а також за медичних працівників та всіх людей доброї волі, які допомагають хворим нести тягар страждань. У Зверненні Блаженнішого Любомира до вірних Києво-Галицького Верховного Архиєпископства з нагоди Дня хворого 14 травня 2006 року йдеться про значення хвороби у житті людини, про те,

що «...хвороба допомагає зрозуміти власні обмеження, нагадує, що ми не є цілковито незалежними. Усвідомлення того, що кожна людина може стати немічною, заохочує нас шанувати права інших, виявляти зацікавлення до їхніх потреб і служити тим, хто потребує допомоги...». Тому вже стало доброю традицією відновлювати і посвячувати каплиці в лікарнях для духовних потреб хворих.

Нещодавно була посвячена каплиця Божого Милосердя у третьому Відділенні Львівської інфекційної клінічної лікарні, яке очолює лікар-професіонал Сергій Мирославович Федоренко. Медичні працівники цього відділення, що розташоване на вул. Кирила і Мефодія, 22, професійно опікуються хворими, прагнуть повернути їм здоров'я, дбають про їхні потреби, в тому числі й духовні, розуміючи, що хвороба і страждання, які супроводжують недугу, мають велику вартість і можуть бути засобом освячення душ і для самих хворих, і для тих, хто їх лікує, доглядає. Для цього в лікарні повинна бути капличка — місце, куди можна прийти і помолитися, довіряючи Господеві у щирій молитві свої болі, терпіння, благаючи про Боже милосердя, про фізичне зцілення і душевний спокій.

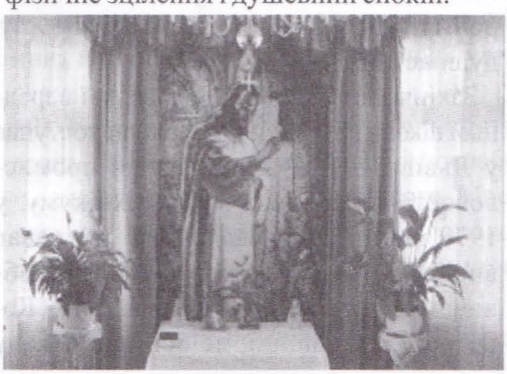

Працівники лікарні під керівництвом завідувача відділення С.М.Федоренка дуже старанно та з любов'ю готувалися до посвячення каплиці Божого Милосердя. Особливо активними були старша медична сестра Ярослава Андріївна Яропуд, медична сестра Оксана Іванівна Сподарик, дезінфектор Олена Василівна Головко, сестра-господиня Ярослава Петрівна Терех, які займалися облаштуванням каплички. На пожертви медперсоналу були придбані підсвічники, хрести — настільний і на стіну, ікона Ісуса Христа, квіти. Працівники лікарні вдячні о. Михайлові Бубнію — ігумену Редемптористів монастиря св. Альфонса — за подарованого для каплиці «павука». Завідувач відділення Сергій Мирославович Федоренко пожертвував фелон, кропило та інші церковні речі, які використовуються під час богослужень.

Наприкінці травня 2006 р. приміщення, відведене під капличку, було приготовлене до посвячення, яке здійснив священик УГКЦ отець-капелан Іван Возняк у співучасті з о. Володимиром Коріновським. На посвяченні були присутні лікарі, медичні сестри, інші працівники лікарні та хворі, які в той час перебували на лікуванні. Присутні взяли участь у Молебні до Пресвятої Богородиці, о. Іван виголосив дуже зворушливу проповідь про Боже милосердя, про опіку Матері Божої над хворими, про важливість молитви у житті християнина, про необхідність постійно молитися, тому що молитва — це розмова з Богом, це вияв переконання, що ми не самі, не покинуті у стражданнях, це благання сили, відваги, постійності в любові до Бога і

ближніх. Священик о. Іван закликав не втрачати надії на Боже милосердя, вірити в Божу поміч. У Святому Письмі сказано, що Ісус Христос ходив по селах і містах, чинячи добро хворим, фізично і психічно, одержимим, тим, які були пригнічені провинами. Він повертав змученим і зневіреним людям сенс життя, надію і радість, Він давав людям силу жити в любові до Бога і ближнього, незважаючи на численні життєві труднощі. При цьому Ісус Христос завжди наполягав на конечності віри в молитвах і часто говорив: «Віра твоя спасла тебе». На закінчення Молебня присутні співали марійські релігійні пісні на прославу Матері Божої — Заступниці усіх християн. На спомин про посвячення каплиці Божого Милосердя кожен із присутніх отримав образок. Цього ж дня були покроплені свяченою водою лікарняні палати, приймний покій, аптека, кабінети, господарські приміщення лікарні тощо.

Починаючи з травня 2006 р., кожного тижня в каплиці Божого Милосердя відбувається Свята Літургія, яку служить о. Іван Возняк у співслужінні з о. Володимиром Коріновським. Хворі, а також працівники лікарні мають змогу приступити до сповіді, прийняти Святе Причастя, послухати Боже Слово, взяти участь у спільній молитві. Бог милосердний, до кожного з нас Він промовляє: «Поглянь, стою перед дверима і стукаю!» (Од. 3,20). Бог нікого не примушує; можна не прийняти Його заклик; можна займатися тим, що нам до вподоби, але буде втрачено душевний мир і спокій. Тому відкриймо двері свого серця для Ісуса і нехай Він замешкає там назавжди, а наша щира молитва нехай стане дорогою до зцілення — фізичного і душевного.

Медичні працівники, хворі вдячні Отцям Василіянам о. Івану та о. Володимиру за їх жертовну працю для спасіння людських душ і зцілення від фізичних та душевних недуг, за повчальні релігійні науки, за духовний провід, церковний спів і спільну молитву на Божу славу.

Мар'ян СЛІПАК

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ...

Отець Роман Єсип народився 11 жовтня 1951 року в селі Водяне Пустомитівського району Львівської області. На життя Романа в дитинстві великий вплив мала його мати — Анна Єсип, яка виховувала сина в релігійному дусі. Постійно перебуваючи у духовному середовищі, Роман Єсип ще у дитячі роки постановив стати греко-католицьким священиком. У такій сприятливій атмосфері формувався релігійний світогляд майбутнього душпастиря.

Закінчивши 8 класів Львівської середньої школи № 77, в 1966 р. Роман поступає у Львівський технікум легкої промисловості. Після закінчення технікуму, у 1978 р. він за направленням працював впродовж місяця у навчально-виробничому підприємстві глухонімих у м. Конотопі на Сумщині, де обіймав посаду

механіка з ремонту швейних машин. У цьому ж році був призваний до лав Радянської Армії. Після демобілізації повертається додому і влаштовується на посаду механіка-накладчика швейного обладнання в ательє «Зірочка» Львівської фабрики пошиву і ремонту одягу. Водночас Роман продовжує таємно навчатися на священика. 10 березня 1973 року (за іншими даними 11.03.1974 р.) Єсип Роман був висвячений на священика УГКЦ.

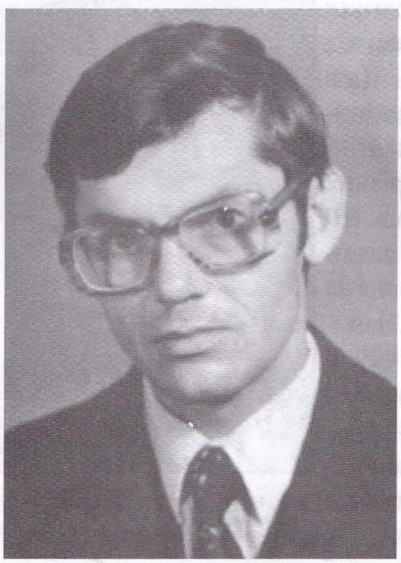

Водночас молодий душпастир працює старшим техніком у Львівському філіалі математичної фізики Інституту математики Академії наук УРСР. З кінця 1975 працював на Львівському поштамті на різних посадах.

У трудовій діяльності о.Єсип не шукав високооплачуваних посад. Влаштовувався туди, де мав більше часу, щоби у повній мірі присвятити себе духовному покликанню. Тим не менше, за час служіння в армії і праці на різних посадах отримував десятки подяк і грамот. Це свідчило про те, що працюючи на духовній ниві, не занедбував, а належно виконував свою роботу за місцем праці.

Від початку священичої діяльності, отець Роман виконував духовні потреби в основному у селах Городоцького, Мостиського і Стрийського районів Львівської області. Окрім цього, багато часу приділяв боротьбі за легалізацію УГКЦ. З ініціативи отця Романа по селах створювалися комітети, які шляхом написання колективних звернень греко-католиків до владних структур, домагалися реєстрації УГКЦ. Він організовував поїздки делегацій греко-католиків до Києва і Москви, а іноді і сам їздив з ними.

У своїй душпастирській діяльності велику увагу приділяв селу Мшана. «Перші Служби Божі для вірних я почав відправляти в селі Мшана, було це весною 1974 року. З 1974 по 1977 року в Мшані Служби Божі мною відправлялися в середньому один раз в місяць. Відправляв я їх в приміщенні церкви. Після цього, як у 1977 році органами влади церква була закрита, то я Служби Божі продовжував відправляти щомісяця в будинках віруючих с. Мшана», — згадував о. Роман.

З моменту його душпастирсва, у с. Мшана відбуваються велелюдні нелегальні богослужіння. У свято Різдва чи Великодня збиралося 700-800 вірних, а іноді понад 1000 чоловік. На богослужіння приїжджали греко-католики з навколишніх сіл і міст. Мшана, як свідоме греко-католицьке село, стає відомим далеко за межами області. Навіть у радіотрансляціях з Ватикану згадувалося про Мшану. Далеко за межами України Мшана стає символом боротьби мільйонів українських греко-католиків за релігійні права. На прикладі мшанців, демократичний світ

дізнався про переслідування грекокатоликів за релігійні переконання в «Імперії зла».

В значній мірі це було заслугою отця Романа Єсипа, який періодично відправляв інформацію про становище катакомбної УГКЦ в СРСР, а також отця Василя Кавацiва, який у той час теж виконував душпастирські обов'язки у Мшані і терпів випробовування і переслідування, як і о. Єсип.

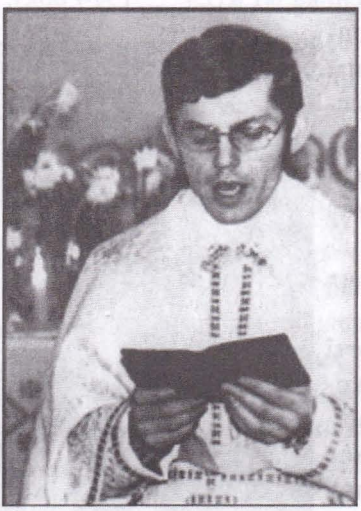

Великодні богослужіння нібито неіснуючої Церкви під самим Львовом та імідж католицької Мшани дражнили і не давали спокою партійним функціонаторам різних рівнів. Влада, використовуючи усі можливості, влаштовує справжнє полювання на «порушників спокою», намагаючись спіймати їх на «місці злочину». Але мешканці Мшани кожного разу унеможливлюють підступні наміри органів влади, переховуючи отців. Тому представникам влади не залишилося нічого іншого, як обмежуватися попереджувально-профілактичними заходами. Дев'ять разів отця Романа попереджали про недопустимість порушення законодавства про релігійні культи, як в апараті уповноваженого ради у справах релігій при Раді Міністрів УРСР у Львівській області, так і у своїй квартирі.

Надмірна енергійність, легковаження небезпекою, безвідмовність у виконанні своїх обов'язків не могли залишитися безкарними. 18 липня 1980 о. Роман Єсип був затриманий міліцією на дорозі Нежухів-Завадів Стрийського р-ну, куди поспішав на похорон. Разом з ним був затриманий учень Львівського ПТУ № 1 Барабаш Іван, який виконував обов'язки дяка при о. Єсипу.

Наприкінці 1980 року о. Єсип звільнився з роботи на пошті, щоб підготуватися до вступу в Івано-Франківський інститут нафти і газу на спеціальність геофізика, на заочну форму навчання. Але ці наміри не вдалося реалізувати. 16 березня 1981 року працівниками міліції було проведено обшук у помешканні о. Романа і вилучено літературу, предмети релігійного вжитку. Через 2 дні було накладено арешт на майно священика. А вже 20 березня 1981 року було заарештовано о. Романа. Подібна доля чекала і отця Василя Кавацiва.

15 жовтня 1981 року у Львові, за адресою вул. Василя Стефаника, 16 «А», в Будинку будівельників відбулося відкрите судове засідання. Воно планувалося як показове, щоби на прикладі підсудних о. Єсипа та о. Кавацiва показати, що очікує інших надто активних священиків.

28 жовтня 1981 року на судовому засіданні оо. Єсипа і Кавацiва було засуджено на 5 років виправно-трудової колонії загального режиму з засланням на 3 роки та конфіскацією майна.

Покарання о. Роман Єсип відбував у селищі Трудовому Вінницької області, а згодом у поселенні Аян Хабаровського

краю. Заслання хоч і відібрало здоров'я та виснажило о. Романа, але не зламало його дух. Повернувшись в Україну, отець Єсип стає парохом м.Рудки Самбірського р-ну. Весь свій час, усі свої сили він присвячує роботі серед парафіян і невдовзі здобуває авторитет та щиру повагу серед вірних. Окрім цього започатковує будівництво нового величного храму в Рудках, у якому мріяв служити Господу Богу. Але попередні роки, повні терпінь, переживання, переслідування, проведені у богослужіннях (часто надворі у люті морози і дощі), не минули безслідно. Далося взнаки і тюремне ув'язнення.

9 листопада 1997 року закінчився земний шлях о. Романа Єсипа. На похорон, що відбувся 11 листопада, з'їхалися тисячі людей, десятки священиків різних конфесій, щоби засвідчити свою повагу невтомному душпастирю. Похорон відправили греко-католицький єпископ Юліан Вороновський із римо-католицьким єпископом Маркіяном Трофим'яком.

В особі о. Романа католицька Церква втратила доброго, щирого і милосердного душпастиря, який все своє життя, до останнього подиху, присвятив служінню Господу Богу, залишивши по собі добру згадку серед тих, хто його знав.

Підготувала с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ

НЕВИННА ЖЕРТВА

Шведа Марія

«Працюй поки час,
не відкладай на завтра!
Час втрачений — навіки втрачений»

Марія Шведа народилася 17 жовтня 1954 року в с. Рудки в родині простих українських селян. Ще малою дівчинкою Марійка прийняла перше Святе Причастя й відтоді Євхаристійний Христос не покидав її люблячого серця. В 1962 році Марія розпочала навчання у восьмирічній школі с. Вишня *(тепер Городоцького району)*. Марійка була доброю і слухняною дитиною, веселою і щирою.

В тому часі формально Греко-Католицька Церква була ліквідованою. Однак, вона продовжувала жити й активно діяти в підпіллі. Її життя підтримували вірні й глибокосвідомі греко-католики. До таких саме й належала родина Шведів. Мама Марії намагалася кожного разу бути на богослуженнях і брала зі собою дітей — Марійку та її брата Богдана. Часто вночі вони йшли до сусідніх сіл, бо там мала відправлятися Служба Божа.

У Вишнянській школі, де вчилася Марійка, вчителем музики був Петро Періжок — священик підпільної Греко-Католицької Церкви. Отець Петро часто бачив Марійку на богослужіннях й звернув увагу на просту побожну дівчинку. В 1970 році Марійка закінчила школу в селі Вишня. Вступила до будівельного технікуму в Брюховичах, що

неподалік Львова, але не закінчила його. В 1972 році влаштувалася на роботу у львівській фабриці «Прогрес». В цім часі вона переїжджає до Львова. Ця подія відкрила нову сторінку у житті Марії — глибше знайомство з підпільною Церквою, активне духовне формування, допомога підпільним священикам.

В 1975 році Марія Шведа перейшла працювати на львівський завод Телеграфної апаратури. На цей час Марія вже щодня брала участь у Службі Божій. Через костел ближче запізналася з отцем Петром Періжком й почала в особливий спосіб з ним співпрацювати. Для грекокатолицьких священиків на той час було дуже небезпечним носити зі собою священичі речі й все необхідне до Служби Божої. Тому зі священиками завжди ходили дівчата або жінки, які їм допомагали: підтримувала тісний зв'язок між підпільними священиками та вірними, носили сумки зі священичими речами, повідомляли людей про богослужіння тощо. Марія, допомагаючи о. Періжку, виконувала всі ці необхідні обов'язки. В тому часі Марія ближче познайомилася з підпільними сестрами Згромадження святого Йосифа. Вона прагнула вступити в монастир. Приблизно в 1979 році Марія переселилася до Сестер Йосифіток і замешкала тут дуже радо.

Глибоке духовне життя Марії та її співпраця з підпільним духовенством не могли не звернути на себе увагу органів держбезпеки. Слуга Божа вже тоді немовби відчувала, що її життя незабаром закінчиться і тому не варто марнувати його на безвартісні речі, не варто чекати на завтра. Марійка жила виключно для Бога, Який став єдиною метою її життя. Вона любила людей і намагалася робити їм добро.

29 вересня 1982 року Марійка збиралася їхати на іменини в село до своєї мами. Після вечірньої Служби Божої в костелі вона шукала о. Петра Періжка, щоб полагодити ще одну невідкладну справу: домовитися зі священиком про відвідини ним вмираючої хворої жінки.

Однак не знайшовши о. Періжка, пішла в напрямку залізничного вокзалу. Біля Оперного театру Марійка несподівано зустрілася з о. Петром, який сідав на трамвай №6 і поїхали в напрямку залізничного вокзалу. За ними слідкували два чоловіки, які теж сіли в трамвай. Марійка зі священиком вийшли на передостанній зупинці трамваю біля церкви св. Єлисавети і Ольги. Там в скверику сіли на лавці і продовжували розмову, бо Марія ще мала трохи часу перед відправленням поїзда. Було десь біля півдесятої вечора. В цей час до них підійшли двоє, звер-

нувшись з вимогою: «Ваш документ». Священик вовтузився з документами, показуючи їх дружинникам, щоби вона скорше відійшла з сумками.

Марійка вхопила портфель в руки і пробувала з ним втекти. Над'їхав трамвай, але вона не встигла сісти на нього і далі пробувала втікати. Дівчина знала, що рятує богослужебні речі. Це вона робила не один раз. Знала, що сумка не могла потрапити до рук «охоронців», тому вона своєю втечею намагалася врятувати священика від звинувачень, що він, попри заборону, носить священичі речі.

«Дружинники» побігли за нею. Тут відбулася коротка розмова й один зі сусідів почув крик: «В цей час посіпака вдарив Марію кастетом по голові. Марія ще зібрала сили і пішла від вікна до коридору під'їзду, тримаючись панельної стіни зліва. Посіпака ще раз вдарив сильніше кастетом по голові. Ще за першим разом кров лилась, бо на стіні від рук і пальців високо були сліди і кров. Марія трималась стіни, а за другим разом впала на землю». На цю подію збіглися мешканці дому та перехожі, викликали швидку допомогу, яка завезла Марію до лікарні. Її готували до операції, однак, врятувати її життя не вдалося. В заключенні судмедекспертизи було сказано, що Марія померла в лікарні за півтори години після удару. Свідоцтво про смерть Марії датує її кончину 29-тим вересня й причиною смерті подає «закриту внутрішньочерепну травму».

Після зіткнення з дружинниками о. Петро Періжок пішов до п. Катерини Лакомської, до котрої часто заходив. Там перебув неспокійну ніч: «Ніч йшла, сну не було. Голос совісті казав, що щось сталося. Що могло статися? Рано — нема її. Думаю, — пригадує священик, — може, принесе ті речі, що були мої, бо я ними користувався, все ходив по людях. Оказалося до обіду — нема. Думаю, піду на завод». Так і зробив. Тоді біля прохідної його арештували. Працівники держбезпеки мали намір обвинуватити о. Петра Періжка у вбивстві Марії.

Вістка про смерть Марії Шведи набрала великого розголосу. Про неї стало відомо як у Києві в органах влади, так і у Ватикані. 6 жовтня відбувся величний похорон Марії Шведи у її родинному селі Яремкові. На похорон прибуло біля сотні людей, багато молоді. Хоронив Марію отець Людвіг Камілевський з Львівської римо-католицької катедри, оскільки греко-католицьким священикам було надто небезпечним себе виявляти.

У Марії не було нічого надзвичайного, вона була звичайнісінькою християнкою, щирою товаришкою, з нею легко і приємно було спілкуватися, вміла вислухати і порадити. Марія жила Христом і для Христа, намагалася нести Його іншим.

Ціле життя Марії, а особливо її останні роки. були приготуванням до цієї жертви. Вона віддала своє молоде життя на доказ вірності Богові та своїй Греко-Католицькій Церкві. Її життя сяє нам сьогодні світлим прикладом.

Якщо хтось має інформацію стосовно поданого кандидата до беатифікації, ласкаво просимо надсилати її за адресою:

Місія «Постуляційний Центр беатифікації й канонізації святих УГКЦ»

пл. Соборна, 3а, м. Львів, 79008

тел.: 8 (0322) 79-84-42

Підготувала Оксана МОТА
(за матеріалами досліджень М. Ільницького)

ХАЙ У ВСЬОМУ ПРОСЛАВИТЬСЯ БОГ

Богдан-Ігор Антонич (1909-1937) — син сільського священика, лемко за походженням, проживши неповних 28 років, встиг настільки яскраво проявитись у царині літератури, як не вдалось іншим, що доживали до старості. Всього 7-8 років тривав творчий спалах, але зостались твори дивовижні та неповторні, як лемківські рушники. До сьогодні триває вивчення біблійної естетики у творчості Богдана-Ігоря Антонича, його світоглядної еволюції.

У 1931 році виходить перша книжка поета «Привітання життя», яка привернула до нього увагу поціновувачів поезії. Водночас у журналі «Дзвони», який редагував католицький критик Микола Гнатишак, молодий поет почав друкувати свої вірші на релігійні теми. Згодом вони мали зявитись окремою збіркою під назвою «Велика гармонія»; з невідомих причин вона так і залишилася невиданою.

У циклі «Велика гармонія» близько 50 віршів, більшість із них має латинські назви та українські підназви.

«Ut in omnibus glorificetur Deus» («Хай у всьому прославиться Бог») — такий величальний вірш відкриває збірку. Розуміючи, що володіє даром від Бога, усвідомлюючи свою богообраність («Ти поклав мені на плечі сонце // Показав моїм німим очам — жорстоку ціль»), автор відчуває і свою нікчемність («Я мізерний, шепелявий, лихий поет»).

У правдиво християнській покорі поет просить про зміцнення духу й віри у вірші «Veni Sancte Spiritus» («Прийди, Святий Духу»):

Великий Женче Душ, Ти серпом золотим
Із мого серця сумнівів бурян та хопту витни,
Щоб перед оком вічности стояв, мов непохитний тин,
Я гордий та твердий, мов криця, лицар
Твій блакитний.

У збірці є своєрідні підструктури — цикли, одним із таких циклів є «De morte» («Про смерть»). У ньому поет розмірковує про те, чим є для людини смерть, про швидкоплинність життя, неминучий кінець та зустріч із Творцем.

Як зауважує дослідник творчості Антонича — М. Ільницький: «Для Антоничевого героя осягнення Бога пов'язане з великим сумлінням душі». В останньому вірші «Великої гармонії» «Confiteor» («Визнаю») надзвичайно важливе закінчення:

Сьогодні я спілий, мов літом,
Покінчив молодечі штукарства та герці,
Погодився з Богом та світом
І знайшов досконалу гармонію в серці.

Наступна збірка у доробку Антонича — «Три перстені» (1934). За цю книгу автор одержує літературну нагороду львівського «Товариства письменників і журналістів», патроном якого виступав митрополит Андрей Шептицький. Віршів, безпосередньо пов'язаних із Святим Пи-

сьмом тут майже немає. В поезіях «Різдво» та «Коляда» євангельські джерела дещо стилізовані, дію автор переносить на український ґрунт, маленький Бог народжується «в лемківському містечку Дуклі», це символічне Різдво. Саме тому тут замість трьох царів приходять «лемки у крисанях», а «теслі тешуть з срібла сани», але у цій ідилії приховано натяк на трагічну долю маленького Бога і саме тому плаче Ясна Пані.

В «Книзі Лева» (1936), як зауважує Ільницький, «постійно відчувається присутність Того, «що створює й винищує світи», «гасить ночі і світить свічі днів». Про це говорять заголовки поезій: «Даниїл у ямі левів», «Самаритянка біля криниці», «Балада про пророка Йону». Поет одухотворює природу біблійною символікою. Саме про це йдеться у віршах «Скарга терну» та «Терен співає», які становлять своєрідний диптих побудований за принципом протистояння. Вірш «Скарга терну» закінчується такими словами:

Щоночі скаржиться рослинним болем терен,
Що мусів він колись чоло Христа колоти.

Віршу «Терен співає» автор надав форму сповіді:

…не ви: цвітучі, славлені, рослин вельможі,
а я — покірний терен, покруч дерева приземний,
нелюблений, погорджуваний, сірий і буденний,
зазнав найвищої із ласк — чоло вінчати Боже.

В останніх збірках Антонича «Зелена Євангелія» (1938) та «Ротації» (1938) релігійні мотиви присутні асоціативно.

В «Зеленій Євангелії» автор акцентує на тематиці Благовіщення та Воскресіння у поезіях «Перша глава Біблії», «Міф», «Дім за зорею», «Епічний вечір».

Мотив катастрофізму пронизує багато віршів в останній збірці «Ротації», передчуття апокаліпсису вчувається у віршах «Кінець світу», «Сурми останнього дня».

На різних етапах своєї творчості Антонич звертався до образу Діви Марії, і з кожним віршем осягнення особи Матері Божої стає глибшим та різнобічним. У віршах («Спасай Царице!» та «Прославлена мати») Цариця Неба і землі постає в усій величі та красі, Мадонну зображено на фоні мальовничих українських пейзажів, вона стає частиною лемківського світу. У іншому вірші Діва Марія зажуреною та неприкаяною блукає по місту.

Мелодійність й пластика поезій Антонича завжди приваблювала композиторів, багато віршів покладено на музику, адже сам поет вважав Бога митцем — поетом, композитором, диригентом Всесвіту; ось деякі з них — «Коляда» (муз. В. Жданкіна), «Скорботна Мати» (муз. М. Бурмаки), «Гірка ніч» (муз. І. Майчика), «Agnus Dei» («Боже Ягня»), «Тюльпани» (муз. Л. Тельнюк).

Перегорнувши сторінки поетичних збірок Антонича розуміємо, що його творчість нерозривно пов'язана із Біблією, матеріалом для його поезій стали старозавітні міфи, канонічні Євангелія і навіть апокрифи. Ці вірші завжди сприятимуть утвердженню християнської моралі та патріотизму, яких так бракує у сучасному суспільстві.

СКРОМНА ТА ВЕЛИКА ДУХОМ

В минулому числі часопису сталася прикра помилка, оскільки в матеріалі «Дім їх був підпільним храмом» була приміщена фотографія з іншої статті. Просимо вибачення в усіх, а насамперед у родини. Тому ще раз згадуємо дуже заслужену для нашої Церкви подружню пару Василя і Єви Бугель, яких нещодавно покликав Господь по вічну нагороду.

Єва Бугель народилася 5 травня 1938 року в побожній сім'ї Починок, у селі Щеполоти Яворівського р-ну на Львівщині. Велика духом була ця скромна жінка. В житті нашої переслідуваної Греко-Католицької Церкви подружжя Бугель відіграло важливу роль, про яку говорить Слуга Божий Папа Іван Павло II у своєму апостольському посланні «Покликання і місія мирян»: «У Церкві завжди більш чи менш помітним чином відігравали вирішальну роль і виконували завдання великого значення».

Кожного разу до хати сімейства Бугель приносили богослужбову та духовну літературу і церковні приналежності. Завдяки таким «подарункам» у цьому домі був створений підпільний храм і катехитичні осередки. Так, у квартирі пані Єви багато разів відправлялася Божественна Літургія і уділялися Святі Тайни, часто навідувалися підпільні владики УГКЦ: Софрон Дмитерко, ЧСВВ, Павло Василик, Іриней Білик, ЧСВВ, Іван Семедій, Іван Маргітич. Часто тут бував о. Василь Вороновський, студит, разом з яким п. Єва працювала в санепідемстанції. Зустрічалися тут із гостями — духовними особами з Югославії, обмінювалися досвідом, нав'язували контакти і розвивали всебічну співпрацю.

Пані Єва відійшла до Господа по вічну нагороду в неділю 30 липня 2006 р. у Львові. Вічна їм пам'ять! Висловлюємо їм свою вдячність з молитвою, щоби Господь оселив душі їх там, де немає ні печалі, ні зітхання, а життя безконечне.

Редакція Часопису

Складаю щиру подяку св. апостолу Юді Тадею за його заступництво і допомогу.

Це чудовий покровитель усіх знедолених, помоліться до нього і він обов'язково поспішить Вам на допомогу.

Хай святиться його ім'я.

Володимир Г.
с. Зимна Вода, Львівська обл.

На сторінках часопису «Місіонар» хочу скласти щиру подяку за вислухані молитви і за особливі ласки для мене і моєї родини Матері Божій Страждальній, Матері Божій Неустанної помочі, отцю Піо, апостолу Юді Тадею і всім святим. Завдяки їх заступництву мої молитви були вислухані.

Ковальчук Оксана
с. Лещатів, Сокальський р-н

На сторінках журналу хочу висловити подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. апостолу Юді Тадею за допомогу у важких обставинах життя та за отримані ласки.

Молитви мої були вислухані і всі мої прохання здійснилися.

Особлива подяка св. Юді-Тадею за допомогу і опіку. Закликаю усіх людей звертатися до нього у своїх потребах.

Гадач Марія
вул. Ярославенка, 47/41,
м. Львів

На сторінках часопису «Місіонар» висловлюю подяку Матері Божій, св. апостолу Юді-Тадею, св. Йосифові, св. Філомені за вислухані молитви. Завдяки їхньому заступництву, я вдало склала вступні іспити і продовжила навчання в університеті.

Повсякчас відчуваю Божу допомогу і заступництво святих.

Бойчук Оксана
вул. Тарнавського,10/102,
м. Тернопіль

На сторінках вашого журналу висловлюю щиру подяку Господу Богу, Страдецькій Матері Божій, св. Йосифу, св. Миколаю Чудотворцю, бл. Миколі Конраду за вирішення справи, яка не здійснилася б без Божої допомоги.

Пристай Леся
с. Мшана, Городоцький р-н

Хочу вам усім подякувати за невтомну працю, наслідки якої — часопис «Місіонар», який ми з цікавістю читаємо від першої до останньої сторінки. Низький вам уклін і хай Святий Дух опікується вами!

їмость Гункевич Богдана
м. Львів

Складаю подяку Отцю Небесному, Пресвятій Діві Марії, св. Йосипу, а також святим покровителям: св. Юді-Тадею, св. Анні за вислухані молитви. З їх допомогою моя внучка народилася здоровою і без вад.

Люба М.
м. Львів

Мелетій БАТІГ

ІСПОВІДНИК ВІРИ СРІБНОЇ ЗЕМЛІ

Якщо говорити про подвижників Василіянського Чину, то до них можна зарахувати ісповідника віри о. Павла Мадяра з Закарпаття. Про нього говорили і ще говорять по різних місцях цього краю, починаючи від Хуста й інших міст, аж до віддалених сіл Верховини. Своїм велосипедом він заїжджав до найбідніших сільських поселень. При цьому він уникав шосейних доріг, на яких часто повторювалися наїзди на переслідуваних владою осіб. Тому від села до села йому доводилося ходити (їздити) польовими дорогами, стежками, а іноді по бездоріжжю.

Невідмовна душпастирська праця як влітку, так і взимку давала свої наслідки на здоров'я о. Павла. В 70-х роках він захворів на запалення легенів, а відтак на туберкульоз відкритої форми. Під час операції йому видалили одну легеню. Після лікування о. Павло і надалі не опускав душпастирської праці: молився, їздив на велосипеді, терпів болі свого немічного тіла, але не втрачав надії на відродження Греко-Католицької Церкви в Україні.

Пригадую собі, як він прибув до Боронявського монастиря. Отець Павло з прочанами пішки йшов з Хуста до Бороняви. Вони зупинялися біля хрестів і відмовляли вервицю. Разом з ними молився о. Павло, подаючи таїнства для розважання. Вони були раді, що з ними молиться священик.

Прийшовши до монастиря, отець був стомлений. Прочани з різних сторін прибували до монастиря на відпуст святого пророка Іллі. Деякі знали о. Павла з часів підпілля, коли Церква була обведена колючими дротами і вони молилися до Боронявської Божої Матері, випрошуючи ласк у своєї Заступниці. Всі були раді бачити отця. Згадували ті часи, коли людей розганяли, піднімаючи з колін, грозили штрафами і таке інше. Аж тут підійшла одна жінка і звернулася до людей:

— Будьте розважливі, отцеві треба відпочити. Прошу отця, вас запрошують до монастиря, бо через годину буде починатися Хресна дорога.

Невеличкий монастир, а вірніше хатина, збудована вірними села прийняла свого дорогого гостя.

Не довелося довго відпочивати. Задзвонили дзвони і весь народ вирушив на узлісся, де отець Методій Скраль встановив на узгір'ї Хресну дорогу. Мелодійний голос отця Павла зворушував серця вірних. Він говорив розважання першої стації. Хресну дорогу продовжили інші отці, які прибули на відпуст. Всі піднімалися вгору, немов на Голготу, а потім знову сходили вниз. Останню зупинку і закінчення Хресної дороги знов провадив о. Павло. Він сердечно всім дякував тихим, але вражаючим голосом, кажучи:

— Після Служби Божої немає кращого богослуження, аніж розважання про терпіння і смерть Господа нашого Ісуса Христа. «...Коли хтось хоче йти слідом за мною, хай зречеться себе самого, візьме на себе хрест свій і йде слідом за мною». (Мр. 8, 34) Хай ця Хресна дорога

нагадує нам ці Христові слова. Подякуймо Богові, що дає силу кожному з нас нести наш хрест.

Після Хресної дороги в церкві проспівали на два крилоси Вечірню, а відтак почалася Служба Божа, яку служив отець Павло. І тут він виголосив змістовну і повчальну проповідь. Було багато людей до сповіді, тому весь час доводилося сповідати, які стояли у черзі.

Відбувалося освячення Святих Дарів. Уся увага сконцентрована на перетворенні хліба і вина у Тіло і Кров Господа нашого Ісуса Христа. По освячені до мене підійшла сестра Василіянка з Хуста, яка незважаючи на свій похилий вік, завжди приходила перед відпустами готувати дітей до святої Сповіді, а також навчала їх церковного співу. Про її працю знали всі, а особливо любили її діточки. Вона підійшла до мене і пошепки сказала:

— Гляньте на о. Павла... Щось бачите?

— Нічого не бачу, — відповідаю.

— Не бачите? Та ж на плечах у нього з'явився хрест з розп'яттям Христа. Ось дивіться, навіть рани видно криваві.

Вона стояла біля мене і все ще споглядала на о. Павла. Видіння, як вона говорила, зникло після молитви «Отче наш».

Після Служби Божої ми підійшли з нею до о. Павла і я розповів про видіння сестри Марії.

Отець Павло був дуже стомлений. З його обличчя стікав піт. Організм його потребував доброго відпочинку і навіть ліку-вання. Розмову розпочала сестра Марія. Вона хвилювалася, але розповіла все, що бачила:

— Я дуже, щаслива, що була на цій Службі Божій і вдячна Богові, що він відкрив таємницю вашої жертви Святої Літургії.

Отець Павло уважно вислухав і спокійно промовив тихим голосом:

— Сестро Маріє, дякуйте Богові, що вам відкрилася таємниця Пресвятої Євхаристії. Тільки дуже вас прошу, нікому про це не розповідайте, а якщо навіть розповідатимете, то кажіть, що це було десь далеко в іншій країні.

Після вечері і короткого відпочинку о. Павло цілу ніч сповідав прочан, а вранці вже відправляв для них Службу Божу. Від'їжджаючи з Бороняви, він запросив мене до Імстичева на відпуст Різдва Пресвятої Богородиці. Прощаючись, як говорять на Закарпатті, з вірниками, отець кожного вислухав і давав свої поради. Уміння вислухати свого співрозмовника було виявом його покірного служіння своїм ближнім. О. Павла поважали за його убогість, бо знали про його щедрість до бідних. В дійсності всі інтенції і пожертви він роздавав потребуючим, навіть інших конфесій.

З великим задоволенням я приїхав до Імстичівського монастиря, де був ігуменом отець Павло. Це було на Різдво Пресвятої Богородиці. Після відпусту надвечір молодь і діти зібралися внизу

села біля ватри. Співи, ігри, а також традиційні закарпатські фіглі (жарти) створювали радісну атмосферу. Отець, як ніколи, був радий, що зумів зібрати молодь. Сонце заходило, догоряла ватра, молодь розходилась, хоч дехто ще залишився. Ми з отцем Павлом поволі йшли вгору до монастиря. Кожні десять-п'ятнадцять кроків отець зупинявся, встановлював ритмічне дихання і тоді знову йшов вгору. Йому було дуже важко.

— Це моя Хресна дорога,

— Говорив на одній зупинці до мене отець Павло, — поки я вийду на гору до монастиря, то маю можливість розважати 14 стацій Хресної дороги. Це не легко, але Господь добрий допомагає.

— Отче у вас тільки одна легеня, тож бережіть себе. Ви так потрібні нашому Чину та й для вірників милого Закарпаття, — говорив я отцеві, з жалем дивлячись на нього.

Отець Павло усміхнувся і впевнено відповів, виправдовуючись:

— З подібними операціями мої друзі, з якими я перебував у лікарні давно повмирали, а я живу вже двадцять років і працюю як душпастир. Чи це не ласка Божа? І чи не варто дякувати Богові за його милосердя до мене, щоб тим більше працювати на славу Божу? О, яка радість жити, працювати і терпіти заради когось найдорожчого, заради любові Бога, який нас, як своїх дітей любить своєю безмежною любов'ю. Саме через нас священиків Господь хоче, щоб усі душі, які він нам доручає були спасенними.

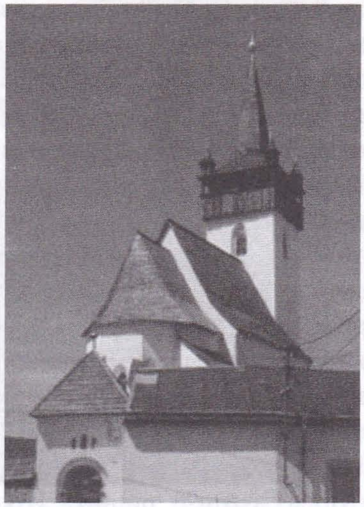

— Коли ми вже були на горі, біля монастиря, отець показав у напрямі Хуста, кажучи:

— Он там Хуст, а ближче до нас село Рокосово. Коли постала Карпатська Україна, Хуст був столицею. Та це не подобалося нашим сусідам. Прийшло стотисячне добре озброєне танками мадярське військо і оточило наших січовиків на долині біля Рокосово. В нерівному бою за свій рідний край полягли молоді хлопці, захищаючи свободу, а багато з тих, що залишилися живими, розстріляли. Чи не треба за них терпіти і молитися?

Отець довго дивився як заходило червоним мереживом сонце і заспівав тужливо тихим голосом:

А над Хустом
ворон кряче,
На чужині
мати плаче.

Проспівавши пісню, отець продовжував:

— Господь подарував нам гарний край, як і вся Україна, і люди тут живуть добрі. На жаль, доля їхня щербата. Дякувати Богові, хоч трохи маємо волі, яку хочуть нам відібрати, хочуть нас поділити, зробити ворожнечу між нами. Диявол, як лев рикаючий, хоче нас пожерти! Ох, як багато треба нам молитися і працювати, працювати... Треба надіятися лише на Бога.

Увійшовши до монастиря, ми найперше зайшли до церкви. Отець Павло, вкляк-

нувши перед престолом, дякував Євхаристійному Ісусові за прожитий день, за плідну працю, і після молитви ми заспівали до Матері Божої «Під Твою Милість...»

Після вечірньої трапези і вечірніх молитов отець Павло у своїй келії працював до пізньої ночі, друкуючи черговий допис до часопису «Карпатський край».

Увійшовши до його келії, я запитав отця:

— Хто після вас буде писати дописи до наших часописів, зокрема до «Місіонаря»?

Отець Павло подивився на мене з усмішкою і тут же відповів:

— Ви, отче, будете писати. Так, так, ви будете писати, а я вам з того світу буду помагати, — промовчавши хвилинку, отець висловив свою думку до кінця, — у Василіянському Чині жодна добра справа не завмирає. У нас — Василіян — хтось садить чи сіє, інший поливає, але Бог дає зріст. Все, що робиться у нас в Чині є спільним для нас всіх. Моя праця є вашою працею і навпаки. Тож просіть Бога, щоб ви мене замінили. Для цього Бог вас сюди послав.

Я відійшов на нічний відпочинок, але слова отця Павла залишилися надовго у моїй пам'яті. Заснув я під стукіт друкарської машинки, який було чути крізь двері сусідньої келії отця Павла.

***

Проминуло 10 років, як отець Павло Мадяр відійшов у вічність, як кажуть, пішов по нагороду за добрі вчинки впродовж свого нелегкого життя. По собі залишив великий спадок рукописів. На жаль, це все, як і колись «лежить у шухляді». А так хотілося б, щоб це зерно, яке посіяв отець Павло, зріло і дозрівало. Він на це заслуговує. Його життя повне жертовної праці вже тепер потребує дослідження і вивчення, адже ж з його легкої руки ми маємо покликання до Василіянського Чину із теренів Срібної Землі милого нам Закарпаття.

Анатоль КУРДИДИК

(«Світ дитини» № 9, 1995)

ШАЛИК

Павлик, чорнявий хлопчина з великими очима, мав щастя. Хоч то була війна і всі бідували, та Святий Миколай приніс і поклав йому під подушку шалик.

Який? А от такий чудовий м'який шалик з сивої вовни, по якому були порозкидувані менші й більші червоні горошини.

Павлик устав рано. За вікнами повно снігу. Дивиться, а з-під подушки виставився крайочком шалик. Хлопчик зіскочив з ліжка, шарп! — і шалик уже в руках.

— Господи! Серце забилося, очі сяйнули і Павлик в моменті обкрутив шаликом шийку та мерщій до другої кімнати:

— Мамо! А гляньте, що я дістав від Святого Миколая!

І було з шалика втіхи, та не день,не два.

Павлик ходив до школи — а таки далеченько була та школа — завжди візьме, обкрутиться шаликом по плащі, довкруги коміра, один кінець на груди, другий — на плечі.

— Бух! у двері, та й стежечкою бігцем до школи. Біжить, шалик надметься за вітром, а той вітер мов відібрати хоче його. А дай мені, бо я змерз!

Біжить Павлик попри плоти, попри хати, а горобчики маленькі тільки побачать його та всі: «Цірінь! Цірк!»

Та й крутять голівками, приглядаються до Павлусевого шалика, дивуються.

— Ого! — думає Павлик. Вам здалися б такі шалики, бо он мерзнете, понадувалися!

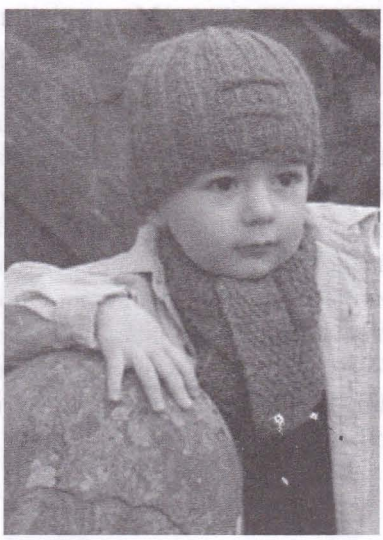

Прибіжить під школу, а товариші оточать його та й придивляються. Його шалик знали вже скрізь у школі. Не одному Олексі чи Івасикові снився Павлусів сірий, пухкий, з червоними горошинками шалик.

Отакий то був шалик у Павлика — його гордощі.

За тиждень чи два після Миколая прибіг Павлик зі школи, а матуся пече щось у печі. Дивиться Павлик, а то калач.

— Мамо, — здивувався він, та до Різдва ще час.

— Ні, сину, каже мати, пораючись біля печі, це не на Різдво, це для стрільців на фронт.

— Ага!.. І задумався Павлик.

— Павлику! — перебила його задуму мати. — А поможи мені пакувати!

Павлик скочив, знайшов старі часописи, шнурок — і за хвилину пакунок був готовий.

— А тепер напиши карточку, для кого то…

І Павлик написав за вказівками мамусі. Карточку прив'язали, й Павлик пішов з мамою.

На вулиці падав пухкий сніг. І поки вони дійшли до будинку комітету — стали зовсім білі.

У залі було повно людей. На столі велика гора пачок і клуночків (матуся туди свій поклала), і якийсь старшина записував дарунки.

Приходили нові люди і знову клали пачки на столик. А старшина дякував та й розказував про те, як то стрільці тішитимуться, що про них не забули, та які вони тепер і голодні, й холодні.

Павлик слухав, очиці блищали, і враз йому сумно стало. Хотів конче теж щось дати для тих, що на фронті, й не мав. Він похилив голівку аж на груди і тут щось інше зайняло його: він забув шалик удома!

Враз Павликові оченята заіскрилися так, немов він знайшов те, що шукав.

А ввечері до того самого залу, де старшина складав пакунки до мішків, увійшов малий хлопчина і завмер на порозі.

— Ти чого, хлопчику? — спитав лагідно старшина.

— Я приніс.

І він простягнув руку з маленьким пакуночком, який тримав за плечима. Старшина узяв пакуночок, прочитав карточку, що була причеплена до нього, і, мабуть, усе зрозумів з написаного, бо озвався:

— Це ти даєш, хлопче?

— Я. Це мій шалик.

Старшина погладив по голівці хлопчину:

— А допиши ще своє ім'я. Як ти звешся?

— Ні, пане сотнику. Про це ніхто не знає. І я не хочу, щоб хто знав. А я називаюся Павлик.

Вклонився і вибіг на вулицю, в рій білих, пухких сніжинок.

…А на фронт поїхав пакуночок, до якого була причеплена карточка, написана дитячою рукою:«Для Стрільців на фронт», а нижче іншим почерком дописано: «Від Павлика».

Любов ДІВЧУР

ЗАГАДКА

Хтось до хати проник нишком,
Під подушку поклав книжку,
М'яку іграшку, цукерки,
Рукавички і светерка.
Шоколадку, казочки,
Щоб читали малюки.
Нумо, друже, відгадай,
Хто це?

(Святий Миколай)

Відповіді на кросворд, вміщений в МІСІОНАРІ за жовтень 2006 р.:

По горизонталі: П. Погоня. К. Крехів. Я. Ясна. У. Улашківці. Й. Йосип. Н. Небо.

По вертикалі: Д. Деревня. К. Когут. З. Зарваниця. П. Покров. Г. Галич.

Відповіді на кросворд, вміщений в МІСІОНАРІ за листопад 2006 р.:

По горизонталі: 1.Дім. 6.Напоумнення. 9.Смак. 11.Око. 12.Надія. 13.Ворог. 14.Страх. 15.Язик. 16.Цар.

По вертикалі: 2.Батько. 3.Добро. 4.Серце. 5.Знання. 7.Покора. 8.Вістка. 10.Місто. 17.Різка.

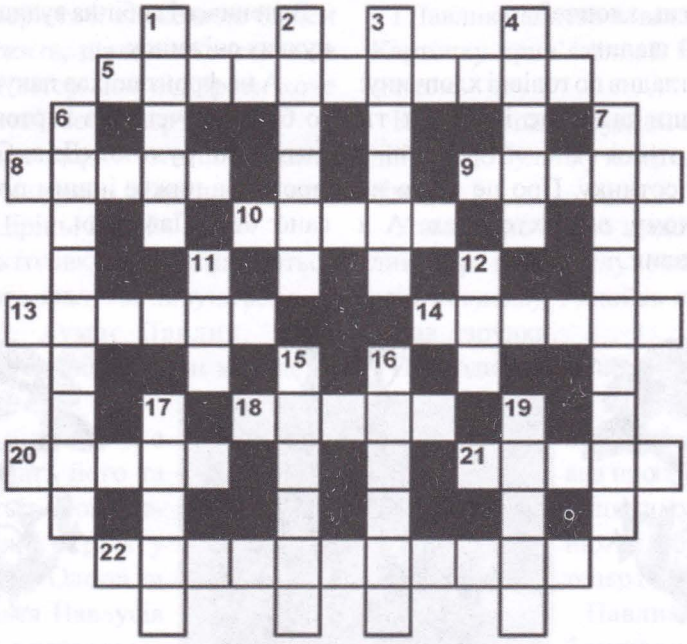

По горизонталі: 5. «Миколай, святий з дитинства, був славою юнаків, честю старців, похвалою священиків, сонячним блиском єпископів» автор слів святий ... 8. «Слава Господня зійшла на ... - гору, і хмара вкривала її шість днів» (з книги «Вихід» у Старому Завіті). 9. Автор книжки «І вийшов сіяч», ... Будай, ЧСВВ. 10. Система органів управління Католицької Церкви та уряд держави Ватикан, очолюється Папою Римським. 13. Маленька шапочка, накриття голови священика чорного кольору (головний убір священика). 14. Предмет, понабиваний цвяхами, на якому мучили святу Катерину. 18. Ізраїльський цар, який склав багато псалмів. 20. «Сьогодні, з нагоди величавого свята Богородиці, радістю наповнилася вся вселенна і кличе: Вона небесний ...». (тропар передсвяття празника Входу в храм Пресвятої Богородиці). 21. Назва релігійної недільної радіопередачі. 22. «Хто на землю сходить з неба, йде по світу, в кожний край? То святий наш Миколай! ... Миколай!» (з книжки «Святе джерельце», о. В. Мендруня, ЧСВВ).

По вертикалі: 1. Святий ... — сладкопівець. 2. Старозавітній пророк, якого ангел переніс із Юдеї до Вавилона подати поживу пророкові Даниїлові (жив у VII ст. до нар. Ісуса Христа). 3. Один із 12 апостолів, брат св. апостола Петра. 4. Символ святості навколо голови Ісуса, Марії, святих. 6. Автор пісень «В Єрусалимському храмі», «Радіє нині Єрусалим». 7. Один із плодів Святого Духа, характерний для св. Миколая. 11. Вже надходить ... чарівна, спить увесь рідненький край, ось-ось в наші всі оселі завітає Миколай (з вірша «Миколай, Миколай, Ти до нас завітай» Ірини Шевчук). 12. «Вже в Зачатті безконечну ... Їй силу дав, змій пекельний перед Нею страшно задрожав» (з пісні «Веселися, украсися»). 15. Блаженний Григорій ... . 16. Священичий посуд. 17.Дар Святого Духа. 19. « ... позбавляє нас трьох великих зол: нудьги, гріха, нужденності» Франсуа Вольтер.

Підготувала Леся Штикало,
м. Львів

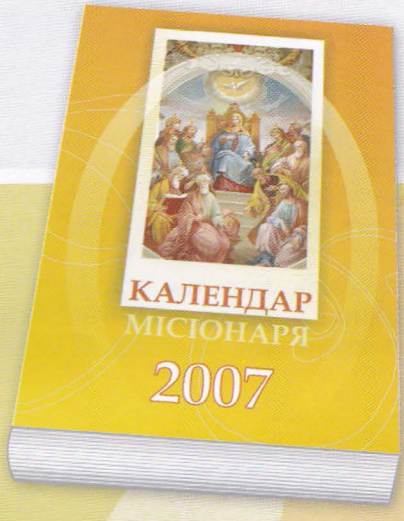

Як і кожного року, в 2007-му часопис «Місіонар» видав «Календар Місіонаря». До цього видання, окрім записника на щодень увійшли науки Святішого Отця Венедикта XVI про Апостолів Ісуса Христа, детальний устав церковних Богослужінь на кожний день цілого року, телефонний довідник найголовніших установ Української Греко-Католицької Церкви. Це видання стане в пригоді не тільки священнослужителям, але й мирянам. Він буде добрим провідником протягом року і чудовим подарунком для ваших рідних і знайомих.

Поспішайте придбати «Календар Місіонаря» на 2007 рік Божий

У 2007 році Божому часопис «Місіонар» відзначає своє 110-ліття. З цієї нагоди редакція часопису видала настінний церковний календар. Бажаємо, щоб кожну оселю зігрівало Пресвяте Серце Христове та щоб протягом цілого року нас супроводжували святі Католицької Церкви.

Придбайте «церковний календар на 2007р.Б.», присвячений 110-літтю часопису «Місіонар»

Гарольд С. Кушнер

«Коли погані речі стаються з добрими людьми»

Львів: Місіонер, 2006 184 с., 120 х 165 мм., м'яка обкл.

Гарольд С. Кушнер розмірковує над тим чим є зло і нещастя, які приходять у життя добрих, щирих і порядних людей. Велика перевага цієї у тому, що у своїй розповіді про найскладніші життєві ситуації автор весь час звертається до Біблії.

Ця книжка намагається допомогти тим, кого не оминула лиха доля, зрозуміти, чим є страждання. Що Бог може дати добрій людині? Автор прагне дати відповідь на це запитання.

Сказане слово повинне бути почуте!

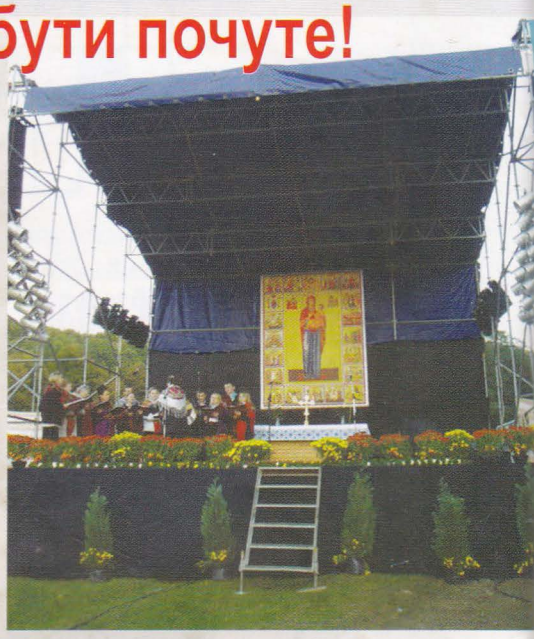

Дуже важливо донести слова до іншого, щоб кожний звук передавав автентичну інформацію. Слова Богослужіння, проповіді звернені до вірних. Пропонуємо влаштування найсучаснішого та якісного обладнання для озвучення храмів, залів та інших приміщень. Наше обладнання вже працює в багатьох храмах України.

Також обслуговуємо відпустові Богослужіння та святкування, концерти, забезпечуючи монтаж та обслуговування сцени, освітлення та озвучення.

Ціну апаратури та послуг можливо узгодити відповідно до бажання замовника.

Контактні телефони:

+38050-371-21-00 Володимир
+38067-711-12-15 бр. Херувим